

приемчиви люде отъ разни народи си правѣли малки кжшурки по брѣговетѣ на заливитѣ, запазени отъ вѣтрища, и топѣли въ огромни котли лойта на убититѣ китове и моржове. Тогава животъ кипвалъ на пустия островъ, но човѣкъ не могълъ да изтърпи суровия климатъ, и поселницитѣ измирали като мухи.

И до днесъ още множество надгробни плочи и грубо издѣлани кръстове сочатъ мѣстата, кждето били погребани ония безстрашни люде, които се осмелявали на прекарать нѣколко месеца на Шпицбергенъ. Капитанъ Буханъ намѣрилъ такова едно гробище и заповѣдалъ да разкопаятъ нѣколко гроба. Тѣлата на умрѣлитѣ, заровени може би преди сто години, се намѣрили напълно запазени, сякашъ били балсамирани, и дори облѣклото имъ останало съвсемъ здраво. Разбира се, малцина би се осмелили да отидатъ въ тая негостоприемна страна и да прекарать тамъ по-дълго време. Дори престѣпници, на които прощавали съ условие да се заселятъ на Шпицбергенъ, молѣли отново да се поставятъ въ затвора, но да ги не прашатъ на тоя ужасенъ островъ.

Обаче надеждата за богата плячка тласка мнозина на тамъ. Имало е дори и зимування на Шпицбергенъ. Така, още въ 1603 г. осмина английски моряци, случайно изостанали на брѣга, се наредили криво-лѣво и преживѣли тукъ цѣла година. Негъ щастливи били седмина холандци, които сждбата захвърлила тукъ едно цѣло зиме: тѣ всички изгинали отъ люти студове и отъ болести. На другата пролѣтъ се явили нови холандски моряци и намѣрили въ ржката на одного отъ своитѣ злочести днородци бележникъ, който свършвалъ така: